УДК 351.86:355
DOI: https://doi.org/10.17721/3041-1912.2025/4-6/10

Лариса ШИПІЛОВА, канд. політ. наук, доц.
ORCID ID: 0000-0002-5682-3570
e-mail: larysa.shypilova@knu.ua
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ БЕЗПЕКОЮ

В с т у п. ***Нині перед Україною стоять непрості завдання щодо відстоювання незалежності і захисту державного суверенітету, відновлення територіальної цілісності та недоторканості кордону в умовах війни Росії проти нашої країни. Їхнє виконання можливе лише за умов ефективної взаємодії та злагодженої роботи суб'єктів як на національному, так і міжнародному рівнях з метою досягнення поставлених цілей, що зумовлює пошук шляхів удосконалення методологічного супроводження в обґрунтуванні напрямів забезпечення національної безпеки, трансформації структур державного управління національною безпекою, структуризації процесів і ресурсів з урахуванням актуальних загроз і викликів.***

М е т о д и. ***Під час дослідження були використані методи аналізу і синтезу для структуризації наукових знань з теорії державного управління, системний і структурно-функціональний підходи, що сприятимуть визначенню й досягненню цілей, які стоять перед державою, виконанню поставлених завдань ефективними способами й засобами.***

Р е з у л ь т а т и. ***Проведено аналіз методологічної бази. Обґрунтовано підходи дієвості функцій суб'єктів системи державного управління з урахуванням відмінностей між визначеними функціями під час виборів політичним керівництвом і професійними адміністраторами. Окреслено спроможності професійної компоненти у наданні підтримки політикам у формуванні та здійсненні державної політики у сфері національної безпеки з урахуванням досвіду та професіоналізму менеджерів у цій сфері.***

В и с н о в к и. ***Система державного управління забезпечення національної безпеки має орієнтуватися на забезпечення її національної безпеки, розширення спроможностей держави з урахуванням співвідношення витрат в умовах динамічних змін і виникнення реальних загроз, прогнозованих викликів як усередині країни, так і за її межами. Її функціонування має передбачати прогнозування, планування, розроблення, реалізацію та контроль за виконанням комплексу заходів (політичних, економічних, соціальних, воєнних, інформаційних, правових тощо), які спрямовані на забезпечення національної безпеки України. Суб'єкти державного управління у сфері національної безпеки мають керуватися, насамперед, принципами верховенства права, скоординованого управління на основі розроблення стратегічних планів, міжвідомчої координації діяльності усіх органів державної влади та військового керівництва в системі державного управління національною безпекою.***

К л ю ч о в і с л о в а: ***національна безпека, міжвідомча координація, діяльність суб'єктів, публічно-владні повноваження, загрози національній безпеці, система, організаційні процеси.***

Вступ

Будь-яка структура державного управління у сфері національної безпеки зорієнтована на окреслення і досягнення поставлених перед державою стратегічних цілей і завдань та визначення ефективних методів, способів та засобів щодо їхнього досягнення. Нині Україна перебуває у стані війни і загрози, що постали перед державою, передбачають модернізацію всієї системи державного управління національною безпекою. Проте розв'язання цих завдань уповільнюється через динамічний розвиток ситуації, виникнення нових викликів і загроз, що вимагає від суб'єктів державного управління пошуку дієвих інструментів для підвищення ефективності їхньої діяльності в системі державного управління.

Метою статті є пошук шляхів підвищення ефективності діяльності суб'єктів державного управління національною безпекою.

Огляд літератури. Результатами досліджень зарубіжних і вітчизняних науковців є визначення, що цілеспрямованість – принципова ознака державного управління. Саме тому багато дослідників, зокрема Н. Нижник і С. Мосов (Нижник, & Мосов, 2000), Г. Ситник (Ситник, 2012), В. Тертичка (Тертичка, 2002), Г. Райт (Райт, 1994) загалом єдині в тому, що у цьому випадку суттю управлінської діяльності є досягнення тих чи інших цілей, а його змістом – дії щодо їхнього досягнення. Г. Ситник (Ситник, 2012) у своїх працях акцентує увагу на проблемі наукового обґрунтування шляхів підвищення результативності й ефективності функціонування системи ДУНБ, і що суб'єктом управління є система спеціально створених органів державної влади, між якими розподілені певні функції державного управління, а об'єктом – суспільні відносини в процесі яких виникають інтереси (потреби) самозбереження та подальшого розвитку і, відповідно, цілі, спрямовані на їхнє задоволення, зокрема і в безпеці.

Методи

У статті були використані методи аналізу та синтезу для структуризації наукових знань з теорії державного управління, системний і структурно-функціональний підходи, що сприяли визначенню і досягненню поставлених перед державою цілей, виконанню поставлених завдань ефективними способами та засобами.

Результати

Державне управління національною безпекою (далі – ДУНБ) – специфічний вид і невід'ємна складова державного управління, що охоплює соціальну, економічну, гуманітарну та політичну сфери життєдіяльності суспільства та держави (Ситник, 2012). Це цілеспрямована діяльність суб'єктів у сфері національної безпеки, які в межах чинного законодавства, ураховуючи потенціал держави та керуючись наявними можливостями, на основі прогнозних сценаріїв і розроблених стратегічних планів, упроваджують владні, регулюючі, координувальні, контролюючі та нормативні державно-управлінські впливи на об'єкти з метою забезпечення життєдіяльності суспільства і держави.

Зазначені впливи базуються на прогнозуванні, стратегічному плануванні, виявленні, запобіганні та нейтралізації ризиків і загроз реалізації життєво важливих інтересів держави. Тому з позицій організаційно-функціонального аналізу система державного управління національною безпекою є невід'ємна складова системи державного управління, для якої притаманні закономірності, ознаки й особливості як міжгалузевої, так і функціональної складових державного управ-

© Шипілова Лариса, 2025

ISSN 1728-3817

ління. Її структура, зміст і спрямованість залежать від форми державного устрою та політичної системи. Загалом державне управління – один із функціональних складників єдиного процесу забезпечення національної безпеки, оскільки головною метою є створення і підтримування на належному рівні захищеності життєво важливих національних інтересів з метою створення сприятливих умов розвитку особи, стабільності суспільства, а також запобігання ризиків послаблення ролі держави як суб'єкта міжнародних відносин і спроможності реалізовувати національні інтереси на міжнародній арені. З огляду на це державне управління національною безпекою здійснюється згідно з прийнятими в уста-новленому порядку концепціями, доктринами, стратегіями і програмами, спрямованими на забезпечення національної безпеки у сферах життєдіяльності. Суб'єктами ДУНБ є посадові особи, органи державного управління, інші державні інститути, діяльність яких прямо чи опосередковано пов'язана із забезпеченням національної безпеки (Государственное управление…, 2011, с. 118–119).

Класична адміністративна теорія ставить в основу менеджерські функції і намагається створювати широкі адміністративні принципи, що слугують "дорожніми покажчиками" раціональної організаційної роботи. Ф. Тейлор та його послідовники, наприклад, наполягали на тому, що існує можливість наукового аналізу завдань, які виконують окремі працівники, з метою визначення максимально продуктивних операцій за мінімальних витрат енергії і ресурсів (Taylor, 1911).

Сучасні ж теорії менеджменту акцентують увагу на певній його особливості, дають змогу розуміння мінливого характеру нинішнього організаційного процесу. Теорія обставин трактує ухвалення управлінських рішень з огляду на врахування особливостей поточної ситуації й обставин, що мають на неї вплив.

На менеджерській науці також суттєво позначилася і теорія систем. Виникнення цієї теорії сприяє в підготовці фахівців, які є багатопрофільними, тобто спроможні виокремити, описати, узагальнити та розв'язати ту чи іншу проблему з урахуванням різних аспектів. "Система" (Ситник, Комаха, & Рудик, 2024) являє собою сукупність окремих елементів, поєднаних в одне ціле для досягнення певної кінцевої цілі. Її можна розглядати як конструкцію, що має вхід, внутрішні процеси, вихід і кінцевий продукт діяльності. Система передбачає взаємозв'язок між усіма компонентами. В окремій організації на вході наявні ресурси, що проходять через певні процеси планування, організації, мотивації і контролю з метою забезпечення відповідності із цілями організації. На виході буде продукт цієї діяльності у вигляді певних можливостей. Таким продуктом може бути підвищення рівня життя чи рівня національної безпеки. Реакцією у відповідь може бути сприйняття суспільством рівня безпеки, що забезпечує держава. Такі загальні рамки можна застосувати до будь-якої системи з усіма підсистемами (департаменти, програми, проекти тощо), що входять до складу організації.

Для виконання своєї функції державні посадовці застосовують такі підходи як політичне управління, адміністративний, організаційний та інноваційний менеджмент, стратегічне й політичне лідерство, менеджмент управління ресурсами, взаємодія та контроль тощо. З урахуванням цього, важливо чітко усвідомити специфіку виконання кожною з підсистем своїх функцій, тобто необхідно виходити з того, у який спосіб ця підсистема зайняла своє місце в системі державного управління: в процесі вільних виборів (президент, парламент) чи призначені державою (міністерства, відомства). З огляду на це необхідною є розробка відповідної концептуальної ідеї щодо функціонування системи державного управління національною безпекою. Це передбачає розв'язання певних питань, а саме: політичне керівництво, управління діяльністю, які можна віднести до сфери національного менеджменту. Варто зауважити, що ця концепція має враховувати й участь громадянського суспільства в процесі управління державою.

Трансформація геополітичного простору вимагає переформатування політичного, економічного, державного секторів безпеки, а це зумовлює розроблення нових вимог до державного управління та засобів щодо запобігання загроз національним інтересам з урахуванням мінливості ситуації як усередині країни, так і за її межами. Залежно від пріоритетності цілей у той чи інший період часу, окреслюються засоби, які необхідно застосувати. Вони можуть бути як матеріальні, так нематеріальні. Матеріальні засоби – це наявний потенціал держави для підтримки стабільності економіки, сектору безпеки, технічних об'єктів тощо, також забезпечення стабільності держави на основі принципів реформування економіки, макроекономічної координації і ринкової практики в межах погодження трудових, природоохоронних регіональних і світових стандартів та норм. Нематеріальні засоби – це може бути прагнення, воля, промислові можливості, інтелект тощо, а саме: підтримання і збереження національних цінностей, підвищення рівня життя населення, збереження висококваліфікованого трудового й наукового потенціалу держави. Отже, безпекову політику держави доцільно розглядати в такій послідовності:

1) визначення пріоритетності національних інтересів (національні інтереси);

2) з'ясування реальних і потенційних загроз реалізації національних інтересів (загрози);

3) встановлення, які мають бути вжиті заходи для запобігання виникненню загроз (цілі);

4) визначення, як робити (методи);

5) обрання механізмів влади, які дають змогу державі досягнути своїх національних цілей (засоби).

Схематично це матиме такий вигляд (рис. 1):

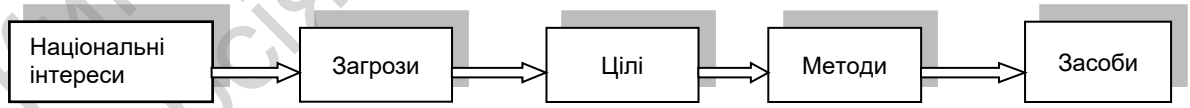

Рис. 1. Запобігання виникненню загроз національним інтересам

Джерело. Побудовано автором.

Керуючись Конституцією України, був затверджений концептуальний документ – Закон України "Про національну безпеку України", на основі якого розроблено "Стратегію національної безпеки України", які по суті є основоположними нормативно-правовими актами діяльності суб'єктів державотворення. У цих нормативно-правових актах представлено національні інтереси, цінності, цілі, що визначають стратегічний курс розвитку держави.

Нині основними проблемами є: забезпечення балансу між завданнями, що постали перед державою, і наявними ресурсами; моніторинг і контроль діяльності суб'єктів державного управління, здійснення цивільного контролю за процесами державного управління тощо.

Як зазначено у Стратегії національної безпеки України, національні стратегічні цілі України є проєкцією

Видавець ОНУ ім. І.І. Мечникова "Університетський центр" Версія не для друку

пріоритетних національних інтересів її розвитку, що визначаються передусім відстоюванням незалежності і державного суверенітету; відновленням територіальної цілісності у межах міжнародно визнаного державного кордону України; суспільним розвитком, передусім розвитком людського капіталу; захистом прав, свобод і законних інтересів громадян України; європейською і євроатлантичною інтеграцією (Стратегія…, 2020).

З урахуванням зазначеного, під час розроблення безпекової політики держави, керуючись Стратегією національної безпеки, варто сконцентрувати увагу на підвищенні ефективності діяльності суб'єктів державного управління, оскільки мінливість зовнішнього і внутрішнього безпекового середовища ускладнює розроблення і реалізацію ефективної політики, своєчасне реагування на загрози, забезпечення суверенітету й територіальної цілісності України.

Особливу увагу необхідно приділити реорганізації та підвищенню взаємодії суб'єктів щодо формування дієвої інформаційної політики держави, задіяти інструменти з підвищення ефективності системи стратегічних комунікацій, а також акцентувати увагу на завершенні реформ і подоланні корупції, що перешкоджають розвитку і укріпленню української економіки, знижують рівень її динамічного зростання, таким чином підвищують уразливість до загроз. Скоординована діяльність суб'єктів державного управління національною безпекою має бути сконцентрована на зростанні загроз для критичної інфраструктури, що пов'язані з руйнуванням, погіршенням її технічного і технологічного стану, відсутністю інвестицій, несанкціонованим втручанням у її функціонування, тривалими бойовими діями тощо.

Перед суб'єктами у сфері національної безпеки постає завдання пошуку шляхів підвищення ефективності використання наявних можливостей, прозорості затвердження політичних рішень і їхньої практичної реалізації. З огляду на це нині актуальним є:

концентрування зусиль щодо завершення реформування системи державного управління забезпечення національної безпеки з урахуванням викликів і загроз, що постали перед Україною;

чітке визначення основних завдань, реалізація яких допомогла б забезпечити створення структури, спроможної результативно й ефективно функціонувати для досягнення мети, поставленої та закріпленої на законодавчому рівні. Вертикаль управління такої структури, процес розроблення і затвердження стратегічних рішень, обґрунтування ресурсного забезпечення, обсяги витрат мають залежати від національного (суспільного) сприйняття загроз реалізації національних інтересів України.

Наявність дієвої системи стримувань і противаг є однією з важливих характерних ознак будь-якої демократії. Її мета – забезпечення гарантії того, що політична влада розподілена достатньою мірою і децентралізована для того, щоб унеможливити її монополізацію, а також для того, щоб дати народу максимум можливостей для контролю органів державного (адміністративного) управління.

Застосування системи стримувань і противаг через розподіл повноважень в дійсності стосується можливості ділитися повноваженнями й обов'язками, а не реального розподілу як такого. Це твердження дуже важливе з позиції правильного формування механізмів, які формулюють і реалізують державну політику. У такому середовищі сильною стороною є можливість не командувати, а наводити аргументи і переконувати. Така система часто може бути дуже інертною, складною і навіть витратною, однак вона гарантує важливий захист від можливого зловживання владою будь-якої зі сторін, тобто явище, якому має протистояти будь-яка демократія (Букур-Марку, Флури, & Тагарев, 2009, с. 18).

Уже історично так склалося, що держава розглядається як суспільство, що спроможне встановлювати контроль шляхом політичного вибору. Вона визначає центральний уряд як основне джерело контролю і регулювання в питаннях встановлення цілісності і недоторканості державної території. Існує багато визначень, що таке "діяльність органів влади" в сенсі "державного (адміністративного) управління". Пол Гірс вважає, що діяльність органів влади загалом сприймається як альтернатива центральному (сильному) правлінню і визначає п'ять основних варіантів такого управління в політичній, міжнародній, діловій і соціальній сферах:

- корпоративне управління виникає за наявності великих і впливових кампаній з великою чисельністю акціонерів з одного боку, й активним професійним менеджментом – з іншого. Його мета полягає в забезпеченні прозорості і підзвітності з боку виконавчих менеджерів, а також перешкоджанні перетворенню кампанії в автократію в демократичному оточенні, де демократія слугує основним джерелом легітимності;
- самоуправління виникає у випадку приватизації традиційних адміністративних й обслуговуючих функцій і спрямоване на впровадження нових моделей суспільних послуг, відмінних від системи адміністрування, що перебувають під безпосереднім ієрархічним контролем привселюдно обраних посадових осіб;
- соціальне управління формується "за умовчанням" як новий тип сітьового правління, до якого входять такі суб'єкти, як профспілки, торговельно-промислові об'єднання, неурядові організації та представники місцевих органів влади, і спрямоване на досягнення нових соціальних домовленостей, що узгоджені на державному рівні;
- у міжнародному управлінні застосовують концепцію "правління без уряду" у сфері міжнародних відносин і режимів. Вона базується на широко визнаному факті того, що багато глобальних і міжнародних питань, таких як глобальне потепління, міжнародна торгівля, контроль над озброєнням, а також міжнародні стандарти у багатьох сферах неможливо розв'язати тільки лише використовуючи зусилля держав. Інтернаціоналізація управління, яку на основі міждержавних домовленостей здійснює Міжнародний валютний фонд, Міжнародна організація торгівлі, Всесвітній банк і група G7, а також розширення діяльності недержавних гравців і "от вступ держави" ставлять важливі питання про те, хто і як контролює ці національні суб'єкти, і чи не обмежують вони демократії (Hirst, 2000, p. 13–35).

Сучасний менеджмент, його теорії враховують певні особливості, допомагають визначитися в мінливому характері організаційного середовища. Згідно з теорією обставин, під час ухвалення управлінських рішень необхідно зважати на всі особливості поточної ситуації і діяти з урахуванням тих обставин, що мають найбільший вплив на поточну ситуацію. У цьому випадку йдеться про підхід "Все залежить від конкретних обставин", тобто мається на увазі застосування ефективного стилю управління чи менеджменту залежно від ситуації.

На дослідження проблем управління і менеджменту особливий вплив має теорія систем. Система – це сукупність окремих елементів, що об'єднані в єдине ціле для досягнення кінцевої мети. Вилучення чи заміна одного з елементів системи призводить до зміни сутності всієї системи. Систему можливо розглядати як певну конструкцію, що має вхід, внутрішні процеси, вихід й остаточний продукт діяльності і підтримує взаємозв'язок між усіма

Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Історія. Випуск 1 (174)

ISSN 1728-3817

компонентами. В окремій організації на вході наявні ресурси, наприклад сировина, фінанси, технології, люди. Ці вхідні ресурси проходять через певні процеси планування, організації, мотивації контролю з метою забезпечення відповідності із цілями організації. На виході буде продукт цієї діяльності у вигляді певних можливостей. Таким продуктом може бути підвищення рівня життя чи рівень національної безпеки (Ситник, 2020).

За будь-якого розвитку ситуації на порядку денному залишається питання щодо розподілу функцій суб'єктів системи державного управління з урахуванням відмінностей між політичним керівництвом, яке було призначено у процесі виборів і залучення професійних адміністраторів, тобто акцентування уваги на спроможності про-фесійного компоненту в наданні підтримки політикам у формуванні та здійсненні державної політики забезпечення національної безпеки без розмивання своєї ідентичності як ефективних менеджерів.

Дискусія і висновки

Функціонування системи державного управління національною безпекою, діяльність її суб'єктів мають орієнтуватися на зростання і спроможність потенціалу держави щодо реалізації національних інтересів з урахуванням динаміки змін реальних і потенційних загроз та прогнозованих викликів як усередині країни, так і за її межами за оптимального рівня витрат.

Розвиток такої системи залежить від фахових компетенцій і виважених дій суб'єктів та передбачають виконання комплексу заходів, спрямованих на забезпечення національної безпеки України. Їхня діяльність має базуватися на принципах верховенства права; централізованого керівництва на основі єдиного стратегічного прогнозування і планування; міжвідомчої координованості діяльності усіх органів державної влади та військового керівництва. Підвищення ефективності їхньої діяльності мають ураховувати удосконалення застосування способів, засобів, впроваджені прогресивних методів виконання управлінських завдань з урахуванням змін внутрішнього та зовнішнього середовища з метою розв'язання багатьох правових, організаційних, кадрових питань формування державного апарату та кадрового забезпечення державної служби на основі принципів функціонування держави, державних органів і державного управління національною безпекою.

Запропоновано теоретичне обґрунтування трансформації національного державно-управлінського менеджменту, як одного з компонентів, що може бути застосований під час підготовки магістрів стратегічного менеджменту у сфері національної безпеки, у дослідженні проблемних питань адміністративних реформ у сфері забезпечення національної безпеки держави, які є принциповими, проте дотепер залишаються мало дослідженими.

Джерела фінансування. Це дослідження не отримало жодного гранту від фінансової установи в державному, комерційному або некомерційному секторах.

Список використаної літератури

Букур-Марку, Г., Флури, Ф., & Тагарев, Т. (2009). Оборонный менеджмент: ознакомление. *Менеджмент безопасности и обороны*, 1. Женевский центр демократического контроля.

Государственное управление в сфере национальной безопасности: словарь-справочник. (2011). (Г. П. Ситник, В. И. Абрамов, В. Ф. Смолянюк и др., Сост.; Г. П. Ситник, Ред.). НАДУ.

Нижник, Н. Р., & Мосов, С. П. (2000). Про державне управління, об'єкт і предмет його теорії. *Вісник УАДУ,* 3, 56–61.

Райт, Г. (1994). *Державне управління* (пер. з англ.). Основи.

Ситник, Г. П. (2012). *Державне управління у сфері національної безпеки (концептуальні та організаційно-правові засади)*. НАДУ.

Ситник, Г. П. (2020.) Взаємозумовленість кризових та надзвичайних ситуацій у контексті публічного управління у сфері національної безпеки. *Експерт: парадигми юридичних наук і державного управління*, 2(8), 180–193.

Ситник, Г. П., Комаха, Л. Г., & Рудик, А. О. (2024). *Основи теорії систем та системного аналізу* (Г. П. Ситник, заг. ред.). ТОВ "Академпрес".

Стратегія національної безпеки України. (2020). Затверджено Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text.

Тертичка, В. В. (2002). *Державна політика: аналіз та здійснення в Україні*. Основи.

Hirst, P. (2000). *Democracy and Governance, in Debating Governance: Authority, Steering, and Democracy* (Jon Pierre, Ed.). Oxford University Press.

Taylor, F. (1911). *Principles of Scientific Management*. Harper & Brothers.

References

Bukur-Marku, H., Flury, F., & Taharev, T. (2009). Defense management: introduction. *Security management and defense*, 1. Geneva center of democratic control [in Ukrainian].

Hirst, P. (2000), *Democracy and Governance, in Debating Governance Authority, Steering, and Democracy* (Jon Pierre, Ed.). Oxford University Press.

Nyzhnyk, N. R., & Mosov, S. P. (2000). On public administration, the object and subject of its theory. *Bulletin UADU*, 3, 56–61.

Public administration in the field of national security: a dictionary-reference book (2011). (H. P. Sitnick, V. I. Abramov, V. F. Smolyanyuk et al., Comp.; H. P. Sytnyk, Ed.). NADU [in Russian].

Ryat, H. (1994). Public Administration (Trans. from English.). Osnovy [in Ukrainian].

Sytnyk, H. P. (2012). *Public administration in the sphere of national security (conceptual and organizational and legal foundations).* NADU [in Ukrainian].

Sytnyk, H. P. (2020). Interdependence of crisis and emergency situations in the context of public administration in the sphere of national security. *Expert: paradigms of legal sciences and public administration*, 2(8), 180–193 [in Ukrainian].

Sytnyk, H. P., Komakha, L. H., Rudyk, A. O. (2024). *Fundamentals of Systems Theory and Systems Analysis* (H. P. Sytnyk, Ed.). Akadempress LLC. [in Ukrainian].

Taylor, F. (1911). *Principles of Scientific Management*. Harper & Brothers.

Tertychka, V. V. (2002). *State Policy: Analysis and Implementation in Ukraine*. Osnovy [in Ukrainian].

The National Security Strategy of Ukraine (2020). Approved by the Decree of the President of Ukraine dated September 14, 2020 No. 392/2020 [in Ukrainian]. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text

Отримано редакцією журналу / Received: 14.10.25
Прорецензовано / Revised: 17.10.25
Схвалено до друку / Accepted: 18.11.25

Larysa SHYPILOVA, PhD (Polit.), Assoc. Prof.
ORCID ID: 0000-0002-5682-3570
e-mail: larysa.shypilova@knu.ua
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

THE FEATURES OF THE ACTIVITIES OF STATE NATIONAL SECURITY MANAGEMENT ENTITIES

Background. ***Currently, Ukraine faces difficult tasks in defending its independence and protecting its state sovereignty, restoring territorial integrity and inviolability of the border in the conditions of Russia's war against Ukraine. Their implementation is possible only under conditions of effective interaction and coordinated work of subjects both at the national and international levels in order to achieve the set goals, which necessitates the search for ways to improve methodological support in substantiating the directions of ensuring national security, transforming the structures of state management by national security, structuring processes and resources taking into account the threats and challenges that currently exist in the country.***

Methods. ***When studying the problem, methods of analysis and synthesis were used to structure scientific knowledge in the theory of public administration, systemic and structural-functional approaches that will contribute to the definition and achievement of the goals set for the state, the implementation of the set tasks by effective methods and means.***

Results. ***The article analyzes the methodological basis and substantiates approaches to the effectiveness of the functions of the subjects of the public administration system, taking into account the difference between the political leadership determined during the elections and professional administrators, and outlines the ability of the professional component to provide support to politicians in the formation and implementation of state policy in the field of national security, taking into account the experience and professionalism of managers in this area.***

Conclusions. ***The Public Administration system for ensuring national security should be oriented towards ensuring its national security, expanding the capabilities of the state, taking into account the ratio of costs in conditions of dynamic changes and the emergence of real threats,***

predicted challenges both within the country and abroad. Its functioning should include forecasting, planning, development, implementation and control over the implementation of a set of measures (political, economic, social, military, information, legal, etc.) aimed at ensuring the national security of Ukraine. Subjects of state administration in the field of national security should be guided, first of all, by the principles of the rule of law, coordinated management based on the development of strategic plans, interdepartmental coordination of the activities of all state authorities and military leadership in the system of state administration of national security.

K e y w o r d s: ***national security, interdepartmental coordination, activities of subjects, public authority, threats to national security, system, organizational processes.***

Автор заявляє про відсутність конфлікту інтересів. Спонсори не брали участі в розробленні дослідження; у зборі, аналізі чи інтерпретації даних; у написанні рукопису; в рішенні про публікацію результатів.

The author declares no conflicts of interest. The funders had no role in the design of the study; in the collection, analyses or interpretation of data; in the writing of the manuscript; or in the decision to publish the results.

Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет" Версія НЕ для друку!

ISSN 1728-3817